

พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๔๙๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๕

เป็นปีที่ ๑๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ เป็นการสมควร แก่ไขเพิ่มเติม กฎหมายว่า ด้วย
ระเบียบข้าราชการพลเรือน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดัง
ต่อไปนี้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ อ.ก.พ. จังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธาน รองผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด และหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ซึ่งกระทรวงทบวงกรมต่างๆ แต่งตั้งไปประจำจังหวัด เป็นอนุกรรมการโดยตำแหน่ง ให้ อ.ก.พ. นี้เลือกตั้งเลขานุการหนึ่งคน

อ.ก.พ. นี้ มีหน้าที่ช่วย ก.พ. อ.ก.พ. กระทรวง และ อ.ก.พ. กรม ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

“มาตรา ๒๕ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ถ้าตำแหน่งข้าราชการพลเรือนว่างลง และยังมีได้แต่งตั้งผู้ใดให้ดำรงตำแหน่งนั้น หรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นครั้งคราว ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งต่อไปนี้อำนาจสั่งให้ข้าราชการที่เห็นสมควรรักษาการในตำแหน่งนั้นชั่วคราวได้”

(๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งปลัดกระทรวง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๒) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๓) ผู้ว่าราชการภาค สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งตามความใน (๒) (๓) หรือ (๔) ไปแล้ว ถ้ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นสมควรที่จะสั่งเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ก็ให้อำนาจที่จะสั่งการได้

เล่ม ๓๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

ผู้รักษาการในตำแหน่ง ตามความใน มาตรา ๕ ให้มีอำนาจหน้าที่ตามตำแหน่งที่รักษาการนั้น ในกรณีที่มีกฎหมายอื่นแต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นๆ เป็นกรรมการ หรือให้อำนาจหน้าที่อย่างใด ก็ให้ผู้รักษาการในตำแหน่ง ทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่อย่างนั้นในระหว่างที่รักษาการในตำแหน่ง แล้วแต่กรณีด้วย”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการพลเรือนผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการก็ย่อมทำได้ โดยยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่ง ถ้าผู้ได้รับหนังสือขอลาออกนั้นไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออก ก็ให้เสนอหนังสือนั้นต่อไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับ เมื่อผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออกได้สั่งอนุญาตแล้ว จึงให้ถือว่าออกจากราชการตามคำสั่ง

ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออก

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

(๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการพลเรือน
ตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมา

(๒) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดี ผู้บังคับ
บัญชา แล้วแต่กรณี สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอก
ลงมา

(๓) ผู้ว่าราชการภาค สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่
ชั้นเอกลงมา

(๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือน
ตั้งแต่ชั้นเอกลงมา

ถ้าผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออกเห็นว่าจำเป็น เพื่อ
ประโยชน์แก่ราชการ จะยับยั้งการอนุญาตให้ลาออกไว้เป็น
เวลาไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันยื่นหนังสือขอลาออก ก็ได้

ในกรณีผู้ขอลาออกมีเรื่องถูกกล่าวหาว่าทำผิดวินัย และ
อยู่ในระหว่างการสอบสวน หรือการพิจารณาทางวินัย ผู้มี
อำนาจสั่งอนุญาต การลาออก จะยับยั้งการ อนุญาตให้ ออกไว้
เพื่อรอฟังผลของเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่าทำผิดวินัยก็ได้ แต่ใน
กรณีที่ผู้ขอลาออก มีกรณีถูก กล่าวหาว่า ทำผิดคดีอาญา ซึ่งมีโทษ
ความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดที่มีกำหนดโทษชนิดลหุ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

โทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือมึกรณต้อง
หาว่าทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ห้ามมิให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาต
อนุญาตการลาออก แต่เมื่อเรื่องถึงที่สุดแล้ว ผู้ขอลาออกไม่
ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือถูกสั่งให้ออก จะยับยั้ง
การอนุญาตให้ลาออกเพราะเหตุอื่นอีกต่อไปไม่ได้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราช-
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๖ เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรให้ข้าราชการ
ผู้ใดออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมาย
ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งได้ตั้งต่อไป”

(๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการพลเรือน
ตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมา ทั้งนี้ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๒

(๒) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับ
บัญชา แล้วแต่กรณี สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นโท
ลงมา

(๓) ผู้ว่าราชการภาค สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่
ชั้นตรีลงมา

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

(๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือน
ตั้งแต่ชั้นตรีลงมา

แต่ในการสั่งให้ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ
เพราะเหตุทดแทน ให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้

(ก) เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ แต่ไม่ถึงทุพพลภาพ
ถ้าผู้บังคับบัญชา ดังกล่าว เห็นสมควรให้ออกจากราชการ แล้ว
ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(ข) เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใด สมัครไปปฏิบัติงาน
ใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชา
ดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(ค) เมื่อข้าราชการพลเรือน ผู้ใดขาดคุณสมบัติ ตาม
มาตรา ๔๔ (๑) หรือ (๔) ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้น
ออกจากราชการ ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราช-
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๗ เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดหย่อนความ
สามารถด้วยเหตุใดในอันที่จะ ปฏิบัติหน้าที่ ราชการ ของ ตน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือ
บกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมา
ในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เมื่อกระทรวง
เจ้าสังกัดได้สอบสวนรายงาน อ.ก.พ. กระทรวง และ อ.ก.พ.
กระทรวงพิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ก็ให้
รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้
บังคับบัญชาซึ่งรัฐมนตรีเจ้าสังกัดมอบหมาย ส่งให้ผู้นั้นออก
จากราชการ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๒

(๒) สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นโท และชั้นตรีใน
ราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เมื่อกรมเจ้าสังกัด
ได้สอบสวนรายงาน อ.ก.พ. กระทรวง และ อ.ก.พ. กระทรวง
พิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ก็ให้รัฐมนตรี
เจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับ
บัญชาซึ่งรัฐมนตรีเจ้าสังกัดมอบหมาย ส่งให้ผู้นั้นออกจาก
ราชการ

(๓) สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาในราชการ
บริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เมื่อกรมเจ้าสังกัดได้สอบ-

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๘๕

ส่วนรายงาน อ.ก.พ. กรม และ อ.ก.พ. กรมพิจารณาเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ก็ให้ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ส่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(๔) สำหรับ ข้าราชการพลเรือน ชั้นจัตวา ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค เมื่อผู้ว่าราชการภาค หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชา ได้สอบสวนรายงาน อ.ก.พ. ภาค หรือ อ.ก.พ. จังหวัด และ อ.ก.พ. ภาค หรือ อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ก็ให้ผู้ว่าราชการภาค หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ส่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

ในกรณีที่รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี เห็นว่า สมควรให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ ซึ่งเป็นความเห็นที่ขัดแย้งกับความเห็นของ อ.ก.พ. ภาค หรือ อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณี ก็ให้นำสำนวนเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาวินิจฉัยอีกชั้นหนึ่ง ถ้า อ.ก.พ. กระทรวงเห็นสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าว ส่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการต่อไป

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๙๕

การนำพยานหลักฐานตามที่ผู้บังคับบัญชาสอบสวน รายงาน บันทึกการสอบสวนของพนักงานสอบสวน จำนวน ของอัยการ จำนวนการพิจารณาของศาล หรือสำเนาคำพิพากษา อย่างใดอย่างหนึ่ง มาใช้เป็นจำนวนการพิจารณา ก็ให้ถือว่าได้มีการสอบสวนตาม ความหมายที่ใช้ ใน มาตรา ๙ แล้ว แต่ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งจะเป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการ เห็นว่า สมควรตั้งกรรมการสอบสวนพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง ก็ให้ดำเนินการได้”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๒ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๔ การเลื่อนอันดับเงินเดือนในชั้นหนึ่ง ๆ นั้น ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้ เป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

(๑) การเลื่อนอันดับเงินเดือน ข้าราชการ พลเรือน ชั้นพิเศษ ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

(๒) การเลื่อนอันดับเงินเดือน ข้าราชการ พลเรือน ตั้งแต่ชั้นเอกลงมาในราชการบริหารส่วนกลาง ให้ปลัดกระทรวง

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๘๕

ปลัดทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

(๓) การเลื่อนอันดับเงินเดือนข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอกลงมา ให้ผู้ว่าราชการภาคเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

(๔) การเลื่อน อันดับเงินเดือนข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอกลงมา ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

เพื่อประโยชน์ ในการ พิจารณา เลื่อน อันดับ เงินเดือน ตามความใน (๓) และ (๔) ปลัดกระทรวง ปลัดทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา จะแจ้งข้อเท็จจริงและความเห็นเกี่ยวกับการควรเลื่อนหรือไม่ควรเลื่อน อันดับเงินเดือน ไปยังผู้ว่าราชการภาค หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ก็ได้

การพิจารณาเลื่อนอันดับเงินเดือน ให้พิจารณาคัดเลือก และสั่งเลื่อนจากผู้ที่อยู่ในอันดับถัดลงไป โดยคำนึงถึงความสามารถ และการปฏิบัติตามวินัย ตลอดจนคุณภาพและปริมาณของงานในตำแหน่งนั้นด้วย ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

ข้าราชการพลเรือนผู้ที่ได้เลื่อนอันดับนั้น ให้ได้รับ
เงินเดือนในขั้นต่ำของอันดับที่ได้เลื่อนขึ้น เว้นแต่จะได้รับ
อนุมัติจาก ก.พ. หรือเข้าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ.”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราช-
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๑ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๓ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๔ การเลื่อน
ขึ้นเงินเดือนในอันดับหนึ่งๆ นั้น ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้
เป็นผู้พิจารณาและส่งเลื่อน

(๑) การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนชั้นพิ-
เศษ ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาและส่งเลื่อน โดย
อนุมัติคณะรัฐมนตรี

(๒) การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่
ชั้นเอกลงมาในราชการบริหารส่วนกลาง ให้ปลัดกระทรวง
ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี เป็น
ผู้พิจารณาและส่งเลื่อน

(๓) การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่
ชั้นเอกลงมา ให้ผู้ว่าราชการภาคเป็นผู้พิจารณาและส่งเลื่อน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

(๔) การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่ชั้นเอกลงมา ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือน ตามความใน (๓) และ (๔) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา จะแจ้งข้อเท็จจริงและความเห็นเกี่ยวกับการควรเลื่อนหรือไม่ควรเลื่อนขึ้นเงินเดือน ไปยังผู้ว่าราชการภาค หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ก็ได้

การพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนโดยปกติให้ส่งเลื่อนได้ปีละหนึ่งขั้น โดยคำนึงถึงความอดุสาหะ ความสามารถ และการปฏิบัติตามวินัย ตลอดจนคุณภาพและปริมาณของงานในตำแหน่งนั้นด้วย ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.

ข้าราชการพลเรือนผู้ใด ควรได้รับเงินเดือน เพิ่มขึ้นในกรณีพิเศษเกินกว่าหนึ่งขั้น ผู้มีอำนาจส่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน จะส่งเลื่อนให้ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ."

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๘๕

“ มาตรา ๖๖ การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่ง ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งได้ดังต่อไปนี้

(๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่หัวหน้ากองหรือเทียบเท่าลงมา

(๒) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่หัวหน้าแผนกหรือเทียบเท่าลงมา

(๓) ผู้ว่าราชการภาค สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่หัวหน้าแผนกหรือเทียบเท่าลงมา

(๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่หัวหน้าแผนกหรือเทียบเท่าลงมา

แต่สำหรับตำแหน่งปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง ปลัดทบวง รองปลัดทบวง อธิบดี รองอธิบดี ผู้อำนวยการกอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่ากับตำแหน่งดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาแล้วเสนอไปยังคณะรัฐมนตรี เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยแล้ว ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือน ถูกสั่งพักราชการ ก็ให้ถือว่าตำแหน่งดังกล่าวว่างลงชั่วคราว และให้แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทนได้”

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๔ การลงโทษไล่ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังระบุไว้ต่อไปนี้

(ก) ทำความผิดต้องรับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่ความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดที่กำหนดโทษชั้นลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เสียหายแก่ราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตน

(ข) ต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย เพราะทำหนี้สินขึ้นด้วยความทุจริต หรือต้องคำพิพากษาในคดีแพ่งอันแสดงว่าเป็นการเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ แห่งตำแหน่ง หน้าที่อย่างร้ายแรง

(ค) ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

(ง) ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาโดยชอบด้วยราชการ และการขัดคำสั่งนั้นเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

(จ) เปิดเผยความลับของราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(ฉ) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

(ช) คุกคามเหยียดหยามหรือกดขี่ข่มเหงราษฎร

(ซ) ประพฤติอย่างร้ายแรง

ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้แต่งตั้งคณะกรรมการอย่างน้อยสามคน เพื่อทำการสอบสวน

(๑) นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมาของทุกกระทรวงทบวงกรม

(๒) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมา

(๓) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง อธิบดี หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาดังกล่าว สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอกลงมา

(๔) ผู้ว่าราชการภาค หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการภาค สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอกลงมา

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๘๕

(๕) ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอกลงมา

การสอบสวนนั้น ให้กระทำให้แล้วเสร็จโดยเร็ว อย่างช้าไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่ง ถ้ามีความจำเป็นซึ่งจะสอบสวนให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง แต่ละคร้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และต้องแสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง แต่ถ้าขยายเวลาแล้วยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จ การสอบสวนจะเป็นอันใช้ได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากนายกรัฐมนตรีตามความใน (๑) หรือเจ้ากระทรวงซึ่งข้าราชการผู้ถูกสอบสวนสังกัดอยู่

ให้ ก.พ. มีอำนาจออกกฎ ก.พ. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน การตั้งกรรมการ การกำหนดองค์คณะกรรมการที่จะทำการสอบสวน การส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคลซึ่งอยู่ต่างท้องที่ การรวบรวมพยานหลักฐาน และกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริง และความยุติธรรม”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

“มาตรา ๘๕ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๒ เมื่อคณะกรรมการได้ดำเนินการสอบสวนและรายงานมาแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นพิเศษลงมาในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ถ้าคณะกรรมการผู้สอบสวนที่ดี นายกรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๘๔ (๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาที่ดี เห็นสมควรไล่ออกจากราชการ ก็ให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวงซึ่งข้าราชการผู้ถูกสอบสวนสังกัดอยู่ ในกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการแล้ว ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวตามมาตรา ๓๖ ส่งให้ผู้ื่นออกจากราชการ

(๒) สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ถ้าคณะกรรมการผู้สอบสวนที่ดี ผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชาที่ดี เห็นสมควรไล่ออกจากราชการ ก็ให้รายงาน อ.ก.พ. ภาคหรือ อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณี ในกรณีที่ อ.ก.พ. ภาค หรือ อ.ก.พ. จังหวัด เห็นสมควรไล่ออกจากราชการแล้ว ก็ให้

ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๘๔ (๑) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี เห็นว่าควรได้ขำราชการผู้ใดออกจากราชการซึ่งเป็นความเห็นขัดแย้งกับความเห็นของ อ.ก.พ. ภาคหรือ อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณี ก็ให้นำสำนวนเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงขำราชการผู้นั้นสังกัดอยู่พิจารณา ถ้า อ.ก.พ. กระทรวงเห็นสมควรได้ออกจากราชการแล้ว ก็ให้ผู้นำนางตั้งกล่าวส่งใ้ผู้นออกรจากราชการ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ หรือตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ ไปแล้ว แต่นายกรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๑๑ (๕) หรือมาตรา ๘๔ (๑) หรือเจ้ากระทรวง เห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่ยังไม่มี การสอบสวน ของคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งตามความในมาตรา ๘๔ ก็ให้มื่ออำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณา และให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวงซึ่งข้าราชการผู้ถูก

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

สอบสวนสังกัดอยู่ แต่ถามการสอบสวนของคณะกรรมการ
ซึ่งแต่งตั้งตามความในมาตรา ๔๔ แล้ว ก็ให้รายงาน อ.ก.พ.
กระทรวง ทงนี้ให้นำความใน (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลม
ในกรณีเช่นว่านี้ ถ้ามีการลดเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน
หรือลงทัณฑ์อย่างอื่นไปแล้ว ก็ให้เป็นอันพับไป

สำหรับกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ให้ผู้บังคับบัญชา
ตาม (๑) และ (๒) แล้วแต่กรณี มีอำนาจสั่งไล่ออกได้โดย
ไม่ต้องทำการสอบสวนและรายงาน อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ.
ภาค หรือ อ.ก.พ. จังหวัด พิจารณา ทงนี้ให้เป็นไปตามหลัก
เกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ."

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราช-
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔๔ ภายใต้งบบังคับแห่งมาตรา ๔๒ เมื่อข้าราชการ-
พลเรือนผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด
อาญา เว้นแต่คดีความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดที่มี
กำหนดโทษชั้นลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประ-
มาท หรือมีกรณีต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูก

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

๕ ๔ ๒๒ ๔ ๒ ๒๕
 โครงการเพื่อสอบสวน ถ้าผู้บังคับบัญชาข้าราชการผู้นั้น
 สังกัดเห็นว่ามัลทินหรือมัวหมอง จะให้คงอยู่ในหน้าที่ราช-
 การระหว่างพิจารณาหรือสอบสวน จะเป็นการเสียหายแก่ราช-
 การ ถ้าให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่ชั้นพิเศษ ลงมา ในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เมื่อกระทรวง หรือกรมเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้นั้นดับบัญชีตามมาตรา ๓๖ ส่งให้ผู้นั้นออกจาก ราชการไว้ก่อนได้

(๒) สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค เมื่อผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชา เห็นสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชา ส่งให้ผู้
นออกจากราชการไว้ก่อนได้ แล้วแต่กรณี

แต่ถ้าภายหลังศาลพิพากษาว่ามีความผิด หรือสอบสวน
พิจารณาได้ความเป็นสัตย์ที่จะต้องลงโทษได้ ออก ปลดออก
หรือให้ออกแล้ว ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นไล่
ออก ปลดออก หรือให้ออก ให้ตรงตามบทแห่งพระราช-
บัญญัตินี้ ถ้าปรากฏแต่เพียงว่ามีมลทินหรือมีหมอง ให้

เล่ม ๓๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๘๕

ดำเนินการตามความในมาตรา ๓๔ แต่ถ้าปรากฏว่าไม่มีมลทินหรือมัวหมอง ให้ผู้บังคับบัญชาที่เป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ ในกรณีที่สั่งให้กลับเข้ารับราชการ เท่าที่เกี่ยวกับเงินเดือน ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้นเสมือนว่าผู้นั้นถูกสั่งให้พักราชการ”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ เมื่อ ข้าราชการพลเรือน ผู้ใด ถูก พ้อง คดีอาญา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามความในมาตรา ๘๔ วรรคแรก ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ายังไม่สมควรสั่งให้ออกจากราชการ หรือกรณีมีมลทินหรือมัวหมองไม่ปรากฏชัด ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งต่อไปให้มีอำนาจสั่งพักราชการได้

(๑) นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล สำหรับข้าราชการตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมาของทุกกระทรวงทบวงกรม

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

(๒) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๓) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี สำหรับข้าราชการตำแหน่งหัวหน้าแผนก หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๔) ผู้ว่าราชการภาค สำหรับ ข้าราชการ พลเรือน ตำแหน่งหัวหน้าแผนก หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

(๕) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งหัวหน้าแผนก หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าลงมา

สำหรับตำแหน่งปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง ปลัดทบวง รองปลัดทบวง อธิบดี รองอธิบดี ผู้อำนวยการกอง หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าตำแหน่งดังกล่าว ให้นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดส่งพักราชการได้โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

ข้าราชการพลเรือนถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาคดีอาญาหลายสำนวน หรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยหลายเรื่อง ให้ผู้บังคับบัญชามอำนาจส่งพักราชการได้ทุกเรื่อง การพักราชการนั้นให้พักรตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา เมื่อสอบ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

ส่วนพิจารณาแล้ว ปรากฏว่าผู้ที่ถูกส่งพักมิได้กระทำความผิด และไม่มีมลทินหรือมัวหมอง ผู้บังคับบัญชาที่ส่งพักราชการ ต้องส่งให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม หรือให้ดำรงตำแหน่งที่ เทียบเท่า ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การสอบสวนพิจารณาจะไม่ได้ ความเป็นสัตย์ว่า ผู้ที่ถูกส่งพักมิได้กระทำความผิด แต่ก็มี มลทินหรือมัวหมองอยู่ ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับราชการอีก อาจเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ดำเนินการส่งให้ผู้นั้นออกจาก ราชการตามความในมาตรา ๓๘ หรือถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจเป็น ประโยชน์แก่ราชการ จะให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิมก็ได้

เงินเดือน ของ ผู้ที่ถูกส่งพัก ราชการ ให้เป็นไปตาม กฎหมายว่าด้วยการนั้น”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราช- บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๓ และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๘ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๔ การอุทธรณ์เนื่องจากการถูกลงโทษฐานผิดวินัย ให้ อุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษซึ่งมีอำนาจเหนือผู้ส่ง ขนไปชั้นหนึ่ง โดยทำเป็นหนังสือมีสำเนาถูกต้องหนึ่งฉบับ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๙๕

ลงลายมือชื่อของผูุ้ทธรณ์ยื่นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตน ภายในสิบห้าวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

ในกรณีที่ผูุ้ทธรณ์คำสั่งลงโทษของผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผูุ้ทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้อธิบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษเป็นผู้พิจารณา และเสนอปลัดกระทรวงเพื่อพิจารณาและสั่งการได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๓ ในกรณีที่ผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกเพราะกระทำความผิดทางวินัย การอุทธรณ์คำสั่งผู้ว่าราชการภาคหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ยื่นต่อปลัดกระทรวง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง และให้ปลัดกระทรวงเสนอเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณา ในกรณีเช่นว่านี้ ให้เจ้ากระทรวงสั่งการไปตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๙๕

ในกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติให้ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก เพราะกระทำความผิดทางวินัย ผู้นั้นจะอุทธรณ์ต่อไปอีกมิได้”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในบัญชี หมายเลข ๔ ต่อกฎหมายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๑ ในช่องรายการ “ผู้ว่าราชการภาค” และ “ผู้ว่าราชการจังหวัด” และให้ใช้ความต่อไปนแทน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำความผิดวินัย	ลดขั้นเงินเดือน	ตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลาเดือน	กำหนดส่วนเงินเดือน
ผู้ว่าราชการภาค	๑. รองผู้ว่าราชการภาค หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า	—	๒	๓๐ %
	๒. ผู้ช่วยผู้ว่าราชการภาค หัวหน้าส่วนราชการประจำภาค (ชั้นเอก)	๑ ขั้น	๔	๒๕ %
	๓. หัวหน้าส่วนราชการประจำภาค (ชั้นโท) หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า	๑ ขั้น	๔	๒๐ %
	๔. ข้าราชการพลเรือนประจำภาคตั้งแต่ชั้นตรีถึงมา	๒ ขั้น	๖	๑๕ %

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำการผิดวินัย	ลดเงินเดือน	ตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลาเดือน	กำหนดส่วนเงินเดือน
ผู้ว่าราชการจังหวัด	๑. รองผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัดเอก หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด (ชมเอก) นายอำเภอ หรือผู้ดำรงตำแหน่งทนายบเทา	—	๒	๒๕ %

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำความผิด	ลดขั้นเงินเดือน	ตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลาเดือน	กำหนดส่วนเงินเดือน
ผู้ว่าราชการจังหวัด	๒. ปลัดจังหวัด หัวหน้าส่วนราชการ ประจำจังหวัด (ชนโท) นายอำเภอ ปลัดอำเภอโท หัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ(ชนโท) หรือผู้ดำรงตำแหน่งที่เทียบเท่า	๑ ขั้น	๔	๒๐ %
	๓. เจ้าจังหวัด ปลัดอำเภอตรี หัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ (ชนตรี) หรือผู้ดำรงตำแหน่งที่เทียบเท่า	๑ ขั้น	๖	๑๕ %

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำความผิดวินัย	ลดเงินเดือน	ตัดเงินเดือน	
			กำหนดเวลาเดือน	กำหนดจำนวนเงินเดือน
ผู้ว่าราชการจังหวัด	๔. จำจังหวัดจัตวา ปลัดอำเภอจัตวา หัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ(ชนจัตวา) เสมียนพนักงาน หรือผู้ดำรงตำแหน่งที่เทียบเท่า	๑ ขุน	๘	๑๐ %

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๔๕๕

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ตาม
ที่รัฐสภา ได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติระเบียบ บริหาร ราชการแผ่นดิน
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๕ ต่อสภาผู้แทนราษฎร โดยมีความ
มุ่งหมาย ที่จะให้ คณะรัฐมนตรี เป็นฝ่าย กำหนด นโยบาย และ หักการ
อำนาจการปกครอง และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นฝ่ายปฏิบัติกรให้
เป็นไปตามนโยบายและหักการของคณะรัฐมนตรีนั้น จำเป็น
จะต้องแก้ไขกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการ พดเว้นให้ สอดคล้อง
ต้องกัน โดยปรับปรุงอำนาจของผู้ว่าราชการ ภาค และผู้ว่าราชการ
จังหวัด เดียใหม่